

MĚSTO NADĚJE

SALMA BLANCO

Město naděje
Salma Blanco

1. vydání

vydáno v červenci 2017 jako 55. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-050-6 (epub)

ISBN 978-80-7570-051-3 (mobi)

ISBN 978-80-7570-052-0(pdf)

HOPETOWN

Wyoming 1881

---

1. PŘÍJEZD

Zaujala ho hned, jak vystoupila z dostavníku. Ani na okamžik nezapochoyboval, že je to ona. Paní Maud O'Connorsová.

Jeho původní představa byla sice naprosto odlišná – z nějakého důvodu se domníval, že půjde o mnohem starší ženu, přesto teď s naprostou jistotou věděl, že Maud O'Connorsová je právě ta dáma, která nyní vystoupila z ranního dostavníku.

Ostatní cestující se rychle rozptýlili po svých záležitostech a ona zůstala bezradně stát na chodníku. Chvíli ji pozoroval a přemýšlel. Opravdu si troufá žít sama v téhle pustině? Je příliš jemná na zdejší kraj.

Rozdíl mezi představou a skutečností ho natolik zmátl, že skoro zapomněl, co má udělat. Až teprve poté, co ho sama zahlédla a váhavě k němu vykročila, rozhýbal se. Vyšel ze dveří úřadu a ve svých vysokých botách z jemné kůže se prašnou cestou dobrodil až k ní.

„Dobrý den. Paní O'Connorsová?“

Přikývla a tvář jí malinko znachověla.

„A vy jste šerif Petterson?“ Hlas měla zastřený únavou. Neušel mu rychlý pohled, jímž přelétla celou jeho postavu. Také se mohl ráno upravit a vzít si alespoň čistou košili, uvědomil si s roztrpčením. Co si o něm teď bude asi myslet?

„Vítám vás v Hopetown,“ napřáhl k ní svoji dlaň. Ta její se v ní málem ztratila. Měla suché a horké ruce. Tak malou ruku snad ještě neviděl.

„Napadlo mě, že budete po cestě unavená a tak jsem vám nechal v hotelu připravit pokoj.“

„Děkuji. Je to od vás velice milé, pane Pettersone. Opravdu si ráda odpočinu.“

Měla moc pěkný úsměv. Trochu unavený, ale pěkný. A temné stíny pod očima jí docela i slušely.

Vůbec je hezká. Musel konstatovat, že s takovou ženou se ještě nesetkal. Odhadoval, že jí nemůže být víc, jak pětadvacet. Tmavé vlasy měla pečlivě vyčesané a zakryté malým kloboučkem se závojem přes obličej. I v prostých cestovních šatech tmavošedého odstínu, který jí zrovna v této chvíli, kdy byla unavená dlouhou cestou, právě moc neprospíval, z ní vyzařovala určitá noblesnost. Přestože musela být k smrti vyčerpaná, stála zpříma, s hlavou hrdě vztyčenou a odhodlaně hleděla před sebe.

Připadalo mu zvláštní vidět takovou ženu zde. Měl pocit, že by se daleko lépe vyjímal v nějakém nóbl domě v jednom z těch velkých měst na východě. Patřila tam. Co jí jen mohlo přinutit opustit svůj útulný a bezpečný domov a vyměnit ho za tuto Bohem zapomenutou zemi?

Zvedl její zavazadlo – trochu malé na to, že se zde chce usadit, a zamířil k jedné z mála zděných budov ve městě. Vybledlý nápis nad vchodem oznamoval, že právě vstupují do Hotelu Naděje.

Odnesl jí zavazadlo až před dveře do pokoje a potom se s ní rozloučil. Dlouhým pružným krokem vyšel zpět na zaprášenou ulici.

Bylo sotva deset hodin dopoledne. Hopetown dřímал ve svém obvyklém netečném nezájmu a nikde nebylo ani živáčka. Dostavník dávno zmizel za obzorem a prach zvířený jeho koly a kopyty koní se zase usadil. Hopetown se změnil na několik dalších dlouhých hodin ve zdánlivě mrtvé město. Ostatně – město byl přece jen dost hrdý název pro ten nesourodý shluk staveb. Těch pár domů z nepálených cihel a dřevěných desek, neuspořádaně se choulících podél jediné ulice ústící na obou koncích ve volné krajině, stejně ospalé a zaprášené jako město samo, sotva mohlo být nazýváno městem. Ale bylo tady a nic víc nebylo důležité.

Ze svého klidu se město probíralo pouze při příjezdu dostavníku nebo v den výplaty na okolních rančích. To se sem pak sjížděli snad všichni

ti divocí, blázniví honáci, aby si po těžkém týdnu nepřestávající dřiny trochu zahýřili. Potom město vřelo tak, jako za starých časů, kdy se v kopcích nad ním hledalo zlato. Jenomže tenkrát zlatá žíla brzo vyschla a davy zlatokopů se rozprchly za další mámivou nadějí. Hopetown zůstal a před úplným zánikem ho zachránily okolní zelené pastviny. Zlatokopy tak vystřídali chovatelé dobytka a město se svojí výhodnou polohou na trase dostavníků mohlo dál sprádat své sny o naději.

Šerif Petterson zůstal stát na kraji chodníku před hotelem, palce obou rukou zaháknuté za opasek, před očima pořád ještě tu záhadnou štíhlou ženu, odpočívající teď nahoře v pokoji. Pomalu přešel pohledem z jednoho konce města na druhý. Napadlo ho, jaké to je, vidět město očima nově příchozího. Očima člověka, který tady neprožil skoro půlku života. Který vidí věci takové, jaké jsou. Třeba jejíma očima. Co mohla spatřit, když vystoupila z dostavníku? Jaký byl první dojem z jeho města?

Jediná zaprášená ulice, měnící se po dešti v blátivou řeku. Cesta vyježděná koly dostavníků a povozy usedlíků. Pár obchodů. Obecní nájemní stáje v polorozpadlé stodole. Lázně a holírna na jednom a stanice dostavníků a pohřební ústav na druhém konci města. Šerifova kancelář přímo naproti hotelu. Dvě hospody a tančírna.

Nic z toho, co viděl, nebylo až tak zajímavé a neobvyklé, aby to stálo za to, ujet takovou dálku až z Bostonu.

Otázka, proč Maud O'Connorsová přijela právě sem, pro něj stále zůstávala nezodpovězená. Ale nakonec – je to její věc.

Pokrčil rameny a sešel z chodníku na ulici, směrem ke své kanceláři.

---

2. NOVÝ ZAČÁTEK

Malinko zaváhala, než vstoupila do lokálu. Teď, v pozdním odpoledni už tady sedělo pár hostů a Maud svým příchodem na sebe okamžitě přitáhla jejich pozornost. Neskrývaná zvědavost v jejich pohledech jí vehnala červeň do tváří. Pocítila úzkost a ztěžka polkla. Nebyla zvyklá, aby si ji muži takhle nepokrytě prohlíželi, mátko jí to a znervózňovalo. Na chvíli v ní převládl pocit nelibosti vůči šerifu Petterssonovi za to, že ji přinutil čelit této zkoušce tím, že se rozhodl čekat na ni právě tady a znemožnil jí tak použít zadní východ z hotelu.

Zaregistrovala jeho přítomnost hned, jak vstoupila. Opíral se o barový pult a o něčem diskutoval s barmanem. Byl k ní obrácen zády a Maud využila těch několik vteřin, kdy nevěděl o její přítomnosti k tomu, aby si ho konečně trochu prohlédla. Byl střední postavy, jen o malinko větší než ona. Krátce zastřižené hnědé vlasy měl nyní pečlivě učesané. Maud s překvapením konstatovala, že se převlékl a dokonce si snad i vyleštil boty. Jeho široká ramena pod tmavomodrou košili v ní kdoví proč vyvolávala podivný neklid. Na nohou měl tmavé kalhoty a štíhlý pas mu obepínal široký kožený opasek. Lehce ji zamrazilo při pohledu na pažbu coltu, čouhající z pouzdra u jeho boku. Znovu jí to připomnělo, kde se rozhodla žít.

Trochu se jí chvěl hlas, když promluvila:

„Dobré odpoledne, pane Pettersone. Omlouvám se, že jsem vás nechala tak dlouho čekat. Ta cesta mne unavila víc, než jsem si myslela.“

Při zvuku jejího hlasu se k ní otočil a Maud se zdálo, že v jeho očích zahlédla uznalý obdiv, když si ji malý okamžik beze slova prohlížel.

„Není na co spěchat, paní,“ odpověděl a zprůma jí hleděl do očí. Měl příjemný hlas, hluboký, sametový.

Pozoroval ji a usmíval se. Teď, když si trochu odpočinula, vypadala mnohem svěžeji, přesto však zůstala její tvář bledá a jen oči z ní tmavě

zářily. Také se převlékla a ve světlých šatech působila ještě mladším dojmem.

„Nemohli bychom jít někam, kde nás nebude nikdo rušit?“ navrhla a šerif přikývl.

„Jistě, ale... třeba budete chtít něco sníst?“

„Ne, děkuji. Nemám na jídlo ani pomyšlení. Raději bych projednala naši záležitost.“

Chápal její netrpělivost. Byla na cestě už příliš dlouho a nepochybně se nemohla dočkat, až bude konečně u cíle.

„Dobře. Všechno mám připraveno v kanceláři, stačí jen váš podpis.“

Pokynul jí ke dveřím a sám vykročil za ní.

Vyšli na ulici. Už nebyla tak prázdná jako ráno. U úvaziště před hostincem odevzdaně postávalo několik osedlaných koní. Skupinka jezdců zvolna projížděla po cestě. Nějaká žena v prostých šatech vyšla z obchodu s košem plným nákupu. Houf dětí se bavil střílením z praku do prázdných plechovek a okolo s uječeným ňafáním pobíhalo šedivé psisko. Město ožilo.

V šerifově kanceláři je přivítal příjemný chládek. Maud trochu nejistě usedla na starou otlučenou židli, kterou jí šerif nabídl.

Dagu Pettersonovi neušel záchvěv zděšení v její tváři a znova se nemohl ubránit údivu, proč je ta zvláštní žena tady, tak daleko od domova který znala a jehož pohodlí a bezpečí možná poprvé ve svém životě opustila. Žila si v mnohem lepších podmínkách, než jaké ji čekaly zde a přesto to všechno opustila. Viděl jí na očích, že je přece jenom trochu zmatená a zaskočená realitou. Možná, že byla připravena na nepohodlí a jednoduchost, ale tohle zřejmě přece jen nečekala.

Pocítil cosi jako dojetí když ji tak viděl před sebou – navenek klidnou a sebejistou, ale uvnitř k smrti vyplašenou. Možná už lituje svého rozhodnutí. Zdejší život pro ni nebude snadný. Nejspíš nepotrvá dlouho

a zase se rychle vrátí do svého teplého pohodlného hnízdečka na Východě.

Aby srovnal vířící myšlenky, předstíral, že znova pročítá dopisy od jejího právníka z Bostonu. Nemusel to dělat. Znal je nazpaměť.

„Tak tedy, paní O’Connorsová, zařídil jsem všechno tak, jak jste si přála,“ promluvil konečně. „Bývalá usedlost Toma Haggarta leží zhruba deset mil od Hopetown na severozápad. Místo je to celkem slušný, i když trochu opuštěný, ale do města není daleko. Dům je prázdný teprve chvíli, takže nevyžadoval žádné větší opravy. Haggart se o něj docela dobře staral. Pokud se ovšem rozhodnete cokoliv předělat nebo nějak upravit, stačí říct. Nakonec uvidíte sama. Všechny vaše věci jsou na místě, dohlédl jsem, aby se nic nepoškodilo. Poslední zásoby byly dodány včera, přesně podle pokynů. Příhodil jsem i něco navíc, bez čeho se tady neobejdete. Mělo by být všechno v pořádku. Přesto...“ na chvíli se odmlčel, jako by hledal vhodná slova, „stejně si myslím, že... no, že to není jaksi místo pro... ženu jako jste vy. Je to obyčejná farma a nevím...“

„S tím si nedělejte starosti, pane Pettersone,“ přerušila jej ještě trochu rozechvělým, ale nesmlouvavým hlasem. „Vím, co dělám a umím si představit, co mne čeká.“

„Promiňte. Jistě. Je to vaše věc,“ šerif si v rozpacích promnul zátylek.

Je přímá. A určitě ví, co chce. V duchu sám sebe pokáral. Proč se do toho plete? Je to její volba. On ji upozornil a tím to pro něj mohlo skončit. Teď už záleží na ní, jak se se vším vyrovná.

Malinko se jí třásla ruka, když podepisovala poslední papíry, které z ní dělaly novou majitelku farmy a pěkných pár akrů půdy. Dokončila podpis, odložila pero a s pohledem stále upřeným na listinu před sebou se dlouze nadechla. Teprve potom vzhlédla k šerifovi a lehce kývla.

Z celého jejího vzezření, z výrazu očí, měl v ten okamžik pocit, jako by byl svědkem ukončení jedné životní etapy a začátku nové. Ta žena před něčím utíká, prolétlo mu hlavou. Něco, nebo spíše někdo jí musel

velmi ublížit. Tolik, že ji to vyhnalo až sem, do těchto zapomenutých, ztracených končin.

Z dalších úvah jej vytrhl její hlas. Uvědomil si, že neví, co říkala. Když ji požádal, aby zopakovala otázku, znejistěla.

„Já vás nechci obtěžovat, šerife, ale opravdu bych potřebovala, aby mne někdo doprovodil. Alespoň pro tentokráte, jistě chápete.“

Přikývl.

„Ovšem. Postarám se o to sám.“ Původně chtěl poslat kluka ze stájí, ale už před nějakou chvílí změnil názor. Chtěl vidět její reakci na její nový domov.

Trvala na tom, že vyrazí hned. Neměl nic proti, alespoň to budou mít rychle za sebou. Každopádně byl zvědavý, jestli jí odhodlání vydrží, až uvidí Haggartovu farmu.

---

3. DOMOV

Minuli poslední dům a před nimi se rozprostřela volná krajina. Cesta, vyježděná nesčítanými koly a udusaná kopyty koní a dobytka se táhla mezi zvlňenými pahorky až k vysokým kopcům, vypínajícím se daleko na západě. Nejprve mírně stoupala, potom se přehoupla do údolí a Hopetown jim definitivně zmizel z očí. Kolem dokola, kam až oko dohlédlo, se rozprostíraly pastviny. Přes pozůstatky loňských trav se statečně prodíraly zelené stonky nového pažitů a první drobné květy se natahovaly po slunci. Ve vzduchu se vznášela čistá vůně předjaří. Z vysokého bezoblačného nebe padaly k zemi jásavé trylky písne skřivana, přes cestu přeběhlo hejno koroptví a na svahu nad nimi na chvíli zapanáčkoval zajíc.

Slunce už postoupilo hodně k západu, přesto jeho paprsky hrály s intenzitou, jakou Maud snad ještě nepocítila. Dodávalo jí to sílu, a třebaže se cítila k smrti vyděšená, ani na okamžik nezapochoybovala o správnosti svého rozhodnutí. Z předchozího nekonečného trmácení v dostavníku a z krátkého poledního odpočinku na tvrdé nepohodlné posteli jí bolelo celé tělo. Měla pocit, že už nedokáže udělat ani krok, ujet ani míli. Navzdory tomu trvala na tom, že se nastěhuje do svého domu už dnes.

Její dům. Zavrtěla hlavou a povzdechla si. Jaký bude? Také tak bezútešný jako domy v Hopetown? Nebo ještě horší? Ale co na tom, je tady a není cesty zpět.

Co by za to dala, mít už tento den za sebou!

Šerif Petterson, sedící vedle ní na kozlíku lehké dvojkolky, se po ní krátce ohlédl. Neunikl mu její povzdech, ale nijak jej nekomentoval. Místo toho ukázal doleva a prolomil ticho mezi nimi.

„Na první pohled to vypadá, že je tady jen pustina, ale není to tak. Vidíte tam v dálce, těch pár roztroušených stavení? To je Elisonovic ranč. Tam dál za zatáčkou se cesta větví a levá odbočka vede přímo k nim. A támhle, za tím kopcem,“ ukázal přímo dopředu, „tam leží ranč

Nicka Perkinse. Jeho pastviny dosahují až k vaší farmě. Kromě těchhle dvou největších rančů je tady asi půltuctu malých farem. Ať se dáte, kudy chcete, dřív nebo později dojedete k nějakému obydlí. Už to není tak opuštěný kraj, jako kdysi. Dobytkářství se pomalu vzmáhá, půda je úrodná, žádné nebezpečí tady nehrozí. Až na těch pár roztržek v době výplat je tady klid. Uvidíte, bude se vám tu líbit.“

Maud se místo odpovědi jen lehce usmála. Rozhlížela se po krajině, která pro ni byla zatím cizí, ale od této chvíle se měla stát jejím domovem. Zvolila si jej sama, a proto si teď musí zvyknout. Pozorně sledovala cestu a zapisovala si do paměti orientační body. Až pojedou do města dokoupit zásoby, bude to muset už zvládnout sama. Při pohledu na nekonečný prostor krajiny ji ta představa trochu vyděsila. Jestliže sjede z cesty nebo špatně odbočí, bude ztracená. Ale ne, šerif jí přece právě řekl, že ať se dá, kudy chce, vždycky nakonec dojde k lidem. Není třeba se bát. Zvládne to, tak jako to zvládala doposud.

Šerif Petterson. Zvláštní, myslela si, že někdo zastávající takový úřad musí být starší. Ale Dagu Pettersonovi mohlo být sotva něco málo přes třicet. Zřejmě se i přesto těšil úctě a důvěře obyvatel Hopetown, jinak by si jej nezvolili. Při všech jednáních byl praktický a s povděkem kvitovala, že se příliš nevyptával. Rozhodně teď nestála o žádné otázky ohledně své minulosti. Nechala ji tam za sebou a vskutku neměla v úmyslu se k ní vracet.

Byla vděčná, že ji nyní do jejího nového domu doprovází právě on. Mohl tím úkolem pověřit kohokoliv jiného, ale naprosto automaticky se jej ujal sám. Moc toho nenamluvil a to bylo dobře. Nenutil ji ke komunikaci a respektoval její soukromí. Dokázala to ocenit. Seděl na kozlíku dvojkolky, jen na dlaň vedle ní a občas, když byla cesta víc hrbolatá, zavadil svým ramenem o její. Když se to stalo poprvé, pokusila se odtáhnout, ale jen co na ni vzápětí beze slova krátce pohlédl, cítila se za své chování hloupě. Dál už se snažila nijak nereagovat, a přestože se jejich ramena dotýkala vlastně skoro pořád, předstírala, že si toho nevšimá. Přesto vnímala každý dotek s nebyvalou intenzitou. Ne, že by to bylo nepříjemné, spíše tak nějak – zneklidňující. A potom, když kolo najednou vjelo do větší díry na cestě

a vozík se nebezpečně zhoupl, hmátl po ní dlouhou paží a rychle ji objal kolem ramen a přitáhl k sobě. Ze rtů jí uniklo překvapené vyjeknutí, ale než mohla nějak protestovat, už ji zase pustil. Cítila jeho dotek ještě dlouho potom a srdce jí v hrudi bušilo tak hlasitě, že to musel slyšet i on.

Cesta začala zvolna stoupat, vinula se po nerovném úpatí svahu a potom zabočila za skalisko. Před nimi se nečekaně objevil malý nízký domek z vepřovic s drnovou střechou. Maud ještě nikdy podobnou stavbu neviděla a na okamžik se v ní zastavilo srdce při myšlence, že to je snad její nový domov. Šerifova slova ji však vzápětí vyvedla z omylu:

„Představím vám teď vašeho nejbližšího souseda. Bude se vám líbit, i když vypadá trochu divoce, ale sama brzo zjistíte, že má zlaté srdce.“

Zpoza domu vyšel muž – kostnatý a statný, oblečený v neurčitých hadrech. Byl už dost starý, ale houževnatý a ošlehaný, jako jsou lidé zvyklí na práci venku.

„To je Rufus Mayhew,“ promluvil Petterson a kývl muži na pozdrav.

„Rufusi, máte sousedku. Paní O’Connorová bude bydlet v Hagartově usedlosti.“

Stařík na ni upřel pohled svých modrých poctivých očí.

„To je dobře,“ řekl jen, ale znělo to povzbudivě.

Maud se zlehka usmála a pozdravila.

„Stavím se tady ještě na zpáteční cestě, Rufusi.“ Petterson mlaskl na koně a povoz se opět rozjel. Šerifův osedlaný kůň, uvázaný vzadu za bryčkou, nad tím počínáním nespokojeně pohodil hlavou, zafřkal, ale nakonec mu stejně nezbylo nic jiného, než dál následovat vůz. Šerif se nad jeho počínáním jen lehce usmál a prohodil k němu dozadu pár chlácholivých slov. Nato se opět obrátil ke své společnosti.

„Když si s něčím nebudete vědět rady nebo vám prostě jen bude smutno, bez obav se obraťte na Rufuse. I když toho moc nenamluví, nikdy vás nenechá ve štychu.“

Maud beze slov přikývla. Zdá se, že v tomto kraji je málomluvný každý, pomyslela si pro sebe. Tím lépe pro ni. Netoužila po společnosti, po zvědavém vyzvídání. Chtěla zmizet světu, který znala a neměla zájem poznávat jiný. Ano, tady je správně.

Cesta se klikatila mezi vršky a po pár mílích se vytratila v malém údolí, chráněném ze všech stran před okolním světem. Na jeho severním konci, půl míle před nimi stál osamělý dům. Maud bezděky silněji stiskla postranici vozu a na okamžik zatajila dech. Dům působil opuštěně a podivně smutně s prázdnými ohradami kolem a malým políčkem, zarostlým plevelem.

Jak se blížili, všimla si na domě několika čerstvých změn – opravená okenice, nad verandou nová stříška a v plotě přibylo pár planěk, které dosud svítily novotou. Ale ani ta drobná vylepšení nedokázala zaplašit bezútěšnost místa.

Petterson sjel s vozem až k malé verandě a zastavil.

„Jsme tady,“ konstatoval celkem zbytečně.

Maud, trochu nejistá a sklíčená, vystoupila. Snažila se nedat na sobě znát beznaděj, která ji najednou přepadla. Málem by se už obrátila a požádala šerifa, aby ji zavezl zpět do městečka a k dostavníku. Věděla, že nemá očekávat mnoho, ale skutečnost jí v této chvíli připadala ještě horší než představy. Na malý okamžik zavřela oči a potom s nádechem vykročila přes verandu a vešla do domu. Ne, necouvne. Teď už ne.

Byly tam jen dvě místnosti – velký obytný pokoj s přepaženým koutem na spaní a kuchyně, oddělené pouze tenkou přepážkou z nehoblovaných prken, které se kdosi pokoušel natřít bílou barvou. Nijak to ale vzhled domu nevylepšilo. Jednoduchý nábytek, který si předem objednala a nechala sem dopravit, tady působil skoro nepatřičně. Někdo se ho snažil co nejlépe rozmístit, ale v tuto chvíli ji

to ani nezajímalo. Později si všechno přizpůsobí podle sebe, teď na tom nesejde.

V kuchyni zabíral velký prostor těžký sporák, který nestál původním majitelům za námahu s jeho stěhováním, ale díky němuž se jistě dům za chladných dní dobře vyhřeje. Někdo sporák důkladně vydrhl a v bedně hned vedle bylo připraveno dříví na otop a vědro na vodu. Najednou se začala těšit, až tady poprvé zatopí a uvaří si čaj. Ano, bude to dobré, přikývla pro sebe v duchu a s překvapením zjistila, že její sklíčenost se pomalu vytrácí. Bylo to všechno tak odlišné od toho, nač byla dosud zvyklá, ale dokáže to. Alespoň nebude mít při samé práci čas přemýšlet. Zútulňování domu a jeho okolí jí zaměstná na dlouhou dobu.

S novou nadějí vyšla zadními dveřmi na dvorek. S povděkem konstatovala, že latrína je umístěna tak, že se k ní dá dojít po kamenném chodníčku kolem domu a po celou cestu bude krytá přesahující střechou. Stejně tak se dostane i do maštale a do stodoly. Nemusí se bát žádné nepřízné počasí. Akorát studna stála na opačném konci, skoro až u opuštěného ovocného sadu. Jestli se těm třem pokrouceným pláňkám dá říkat sad, zauvažovala v duchu.

Celý dvorek byl oplocený, mohla by tady mít i drůbež a nemusela by se bát, že jí někam uteče.

Tak se zabrala do prohlídky a svých představ, že málem zapomněla na šerifa. Když si to uvědomila, obrátila se zpátky k domu a spatřila ho stát mezi zadními dveřmi. Ten pohled jí na nepatrný okamžik vyrazil dech. Nic nedělal, jenom tam tak beze slova stál a díval se na ni, prostovlasý, s prsty obou palců zaháknutými za opasek. Hlavou jí proletěla myšlenka nebo spíše pocit, že takto by si představovala šťastný domov. Muž, který už ji vyhlíží, nespouští z ní oči a čeká na ni, až se k němu vrátí domů.

Rychle ten bláznivý nápad zahнала a pokusila se o úsměv.

„Omlouvám se, šerife, nechci vás už víc zdržovat. Děkuji za všechno, co jste pro mne udělal, a doufám, že vás to příliš neobtěžovalo.“

„To je v pořádku, madam. Zaplatila jste si za to a já neudělal nic, co by mi nějak bylo na obtíž.“

Přikývla a on pokračoval: „O koně jsem se postaral, je v maštali, dneska už k němu nemusíte. Venku je kus ohrazené pastviny, ráno ho tam můžete zahnat. Neuteče vám, je klidný. Vozík jsem dal do stodoly, hned za vrata. Už jste někdy zapřahala koně?“

„Ano, vím jak na to.“

Váhal a díval se na ni zvláštním zkoumavým pohledem, jako by jí nedůvěřoval.

„Sedlo a všechno ostatní je v maštali. Máte tam i dostatek krmení pro koně. Vaše věci jsou všechny v domě, zásoby jídla máte na tři měsíce, tak jak jste chtěla, ale do města to není daleko. Řeknu Rufusovi, ať se u vás co nejdřív zastaví a seznámí vás s nejbližšími sousedy. Můžete od nich brát mléko a vejce a další věci, co budete potřebovat. Rufus už vám řekne.“

Nechod'te od domu sama moc daleko a raději si vždycky berte zbraň. Jednu jsem vám koupil, osmatřicítku. I s náboji. Je mezi zásobami. Umíte střilet?“

Neurčitě pokrčila rameny.

„Nedělejte si starosti, šerife. Umím se o sebe postarat.“

Její hlas zněl lehce podrážděně nebo se mu to jen zdálo? Na chvíli se zamyslel. Nelíbilo se mu čím dál víc, že ji tady má nechat samotnou.

„V noci se zamykejte, pro všechny případy. Když někdo pojede kolem, buďte opatrná a moc nikde neříkejte, že jste tady sama.“

Neušlo mu, že se zamračila, ale považoval za svou povinnost ji varovat. Svým způsobem se za ni cítil zodpovědný.

Maud věděla, že uvažuje, co všechno se jí může stát a rychle poznamenala:

„Vím, co mě čeká, šerife. Děkuji za vaši snahu, ale myslím, že už vaši pomoc nepotřebuji. Nechci vás vyhánět, ovšem nerada bych abyste se kvůli mně dostal do města až za tmy.“

Zamyšleně přikývl. Pochopil. Jasně mu dala najevo, že o jeho rady nestojí.

„Možná jsem to s těma radama přehnal,“ řekl tiše, prošel domem, zvedl ze stolu svůj klobouk, který si tam předtím odložil a vyšel ven.

Maud přistoupila ke dveřím a dívala se, jak odvažuje svého koně od sloupku ohrady a odjíždí pryč, aniž by se jedinkrát ohlédl.

Snad se neurazil. Možná nemusela být tak strohá. Myslel to dobře.

Do srdce se jí zvolna začal vkrádat smutek. Padlo na ni ticho a opuštěnost tohoto místa. Tlumený dusot kopyt zanikl v úžlabině a do kraje se vrátil hluboký klid.

Teprve nyní odložila klobouk a plášť, sedla si ke stolu a chvíli jenom tak nečinně seděla. Do domu se začal plížit večerní chlad. Bezděky se oťrásla. Měla by rychle zapálit lampy a zatopit v kamnech než se setmí.

Vstala a vyšla přes kuchyň ven, nabrala ze studny vodu a zanesla ji do domu. Všechno nádobí bylo vzorně naskládáno na polici a připravené k použití. Vybrala si menší rendlík, nalila do něj vodu z vědra a postavila ji na sporák. Teprve potom se pustila do zatápění.

Všechno bylo nachystáno tak, že stačilo jen škrtnout zápalkou a za chvíli se v kamnech rozhořel oheň. Zvedlo jí to náladu a nastavila dlaně sálajícímu žáru. Bylo příjemné jenom tak sedět, pozorovat tančící plameny a cítit jejich teplo na zkrehlých dlaních.

Zůstala by tak ještě dlouho, ale vyrušil ji klokot vroucí vody. Skoro s úlekem zaklapla dvířka kamen a vyskočila, aby nachystala vše potřebné na čaj.

Taky mohla šerifa pozvat na šálek a ne ho za to všechno, co pro ni udělal takhle vyhnat. Najednou si kvůli tomu připadala hloupě. Hned

při první příležitosti se mu za to omluví. Sice nestojí o ničí společnost, ale to neznamená, že si musí hned první den znepřátelit všechny kolem.

---

4. VĚŘÍM VÁM

Dag Petterson sjížděl úžlabinou zpátky k Mayhewově farmě a nemohl se zbavit nepříjemného pocitu, který se ho zmocnil, když mu Maud O'Connorsová důrazně naznačila, že jeho rady nepotřebuje. Možná to vážně přehnal. Ale myslel to dobře.

Uvažoval, co ona bude v tom prázdném pustém domě teď dělat. Ještě viděl ten zoufalý výraz jejích očí, tu nepatrnou rýhu na čele, když poprvé vešla do domu. Určitě byla zvyklá na pohodlí a luxus.

Zastavil koně před Mayhewovým domem a seskočil z kozlíku.

„Taks' jí ubytoval, Dagu?“

Mlčky přikývl.

„Moc hezká ženská,“ pokračoval Rufus. Otřel si špinavé ruce o kalhoty a vešel do domu.

„Jo, to jo. Divím se, že se rozhodla žít v téhle pustině.“

„Má k tomu asi důvod, Dagu.“ Mayhew vytáhl láhev a dva plechové hrnky, nalil do nich štědrou dávkou tekutiny a jeden podal zamýšlenému šerifovi.

„Řek bych, že ti pěkně zamotala hlavu, co?“

Dag se poprvé usmál.

„Neblázni, Rufusi, vždyt' mě znáš. Jenom mi to prostě dělá starosti. Bude tam tak sama a je to jen slabá ženská, však jsi viděl, Co tam chce dělat?“

„Možná chce něčemu utýct.“

„Jo. Možná,“ přitakal zamýšleně. „Zajed' se občas podívat, jestli něco nepotřebuje.“

Stařík kývl a znova naplnil plecháčky.

„Dohlídnu ti na ní, neboj.“

+++

Uplynulo několik týdnů, než Dag Petterson opět seskočil z koně před domem Maud O'Connorsově.

Dívka seděla v křesle na verandě, zabalená v příkrývce a vypadala, že se právě probudila.

„Dobrý den, paní O'Connorsová,“ pozdravil vesele, ale úsměv mu zmizel z tváře, sotva na ženu před sebou pohlédl. Zarazila ho sinavá barva jejího obličeje a velké temné stíny pod očima. Jen rudé rty a tmavé oči zářily z bledého oválu tváře a ještě víc zdůrazňovaly nezdravou barvu pleti.

„Vy jste nemocná,“ spíše konstatoval, než se ptal.

Malinko se usmála a zavrtěla hlavou.

„To už je v pořádku. Nic to nebylo. Jenom jsem trochu přecenila svoje síly.“

„Ale stonala jste.“

„Trochu,“ váhavě přikývla.

Po tváři mu přelétl stín. Měl přijet mnohem dřív. Možná potřebovala pomoc. Myslel si, že chce být sama, dlouho bojoval s nesmyslnou bezdůvodnou touhou rozjet se za ní. Měl to udělat.

„Neměla byste tady být sama.“

„Byl za mnou několikrát pan Mayhew.“

„Přesto byste tady neměla být sama.“

Malinko se zamračila.

„Nic to nebylo,“ zopakovala podrážděně. „Nemluvme už o tom, prosím.“ Tón jejího hlasu ho upozornil, že to zase přehnal.